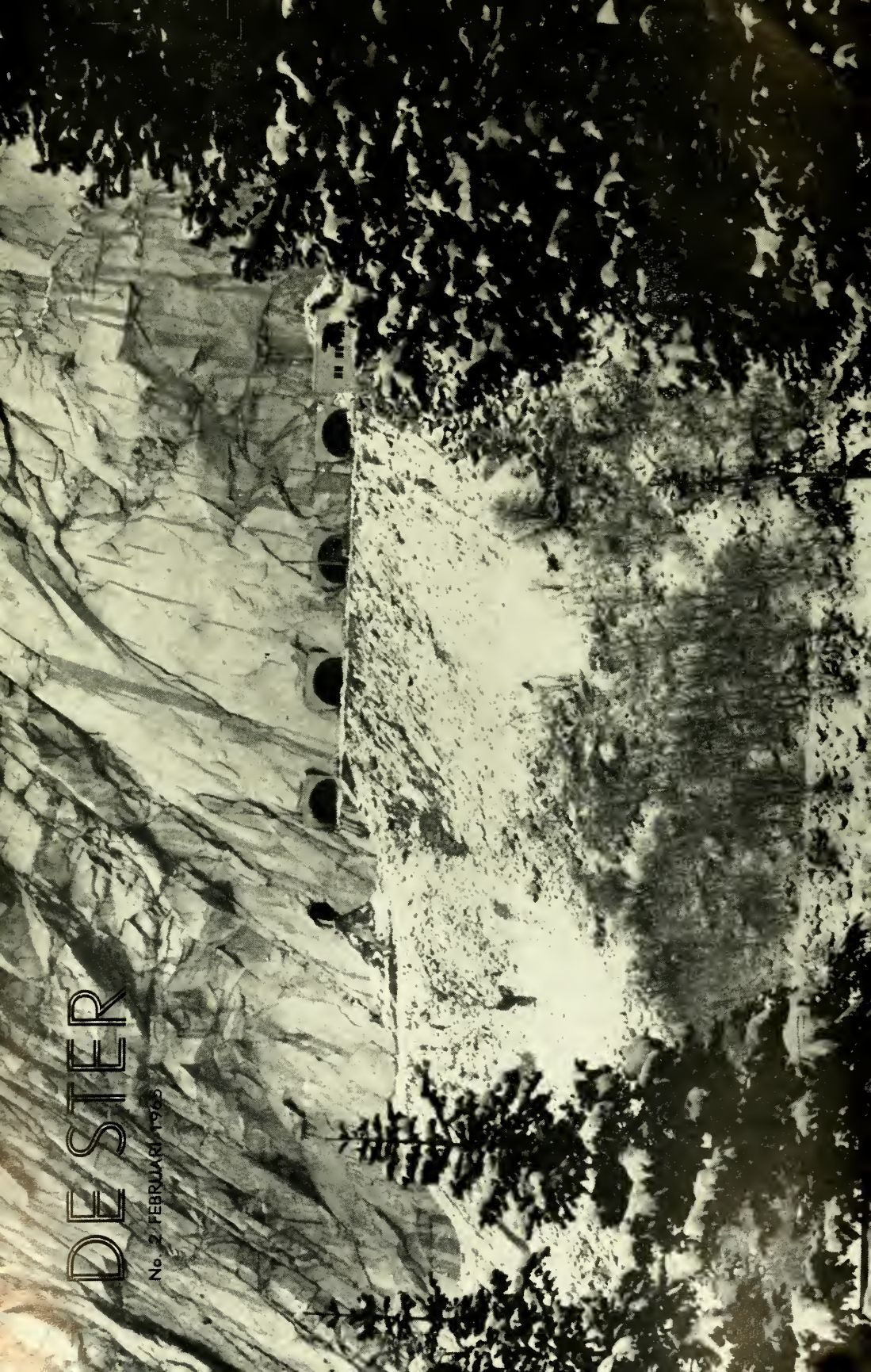

DESTER

No. 2 FEBRUARI 1965

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

De deuren in het berggewelf, waar de microfilms van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden bewaard. (Zie blz. 25 van het ja-
nuarinummer).

65e JAARGANG

Nr 2

INHOUD:

Blz.

Onze Profeet spreekt	35
Het Melchizedekse Priesterschap	38
Sedert Cumorah (vervolg)	40
Genealogie	42
Conferentiesprokkels	44
Van de tafel van de Ringpresident	50
Een diamanten lidmaatschap	51
Zuster Fawn Volker	52
Vragenbus	54
De vraag van de maand	55
Zonnehoek	57
Het Jeugdwerk	59
Gebeurtenissen in de zending	62

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54, Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

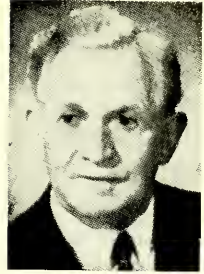
AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ONZE PROFEET SPREEKT

Christus is werkelijkheid

door President David O. McKay

„Vreest niet, want ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal; namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids. En dit zal u het teken zijn: gij zult het kindeken vinden in doeken gewonden, en liggende in de kribbe. En van stonde aan was er met den engel een menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God en zeggende: Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen”. (Lucas 2 : 10-14).

Ik heb mij voorgenomen over de werkelijkheid van Christus te schrijven, hoewel velen van hen die dit lezen, niet alleen in Zijn bestaan en in Zijn leer geloven, maar het ook weten. Ongetwijfeld aanvaardt u Lucas' mooie geschiedenis van een van de twee belangrijkste gebeurtenissen, die ooit in de wereld plaats vonden: de geboorte en de opstanding van Jezus Christus.

Lucas, die ons van de herders en het hemelse koor vertelt, was een wel onderlegd man, een Grieks geneesheer. Ofschoon hij Christus zelf nooit had gezien, had hij velen ontmoet, die dat voorrecht wel hadden gehad. Hij schreef toen

twee kronieken, die hij aan een bestuurder of aan een vriend opdroeg. In een van deze zeide hij: „... (Christus) had de door Hem gekozen apostelen geboden gegeven: „Aan welke Hij ook, nadat Hij geleden had, Zichzelf levend vertoond heeft, met vele gewisse kentekenen...” (Hand. 1: 2-3.) Toen Lucas deze mededeling schreef, was hij van de werkelijkheid van de herrezen Christus overtuigd en aanvaardde hij Hem.

U en ik, wij moeten ons van de werkelijkheid van Christus bewust zijn, en van de waarachtigheid van Zijn filosofie; wij moeten die tot de onze maken, indien wij hopen geestelijke vooruitgang te zullen maken en ons te kunnen verheffen boven de aarde en de aardse dingen.

Ik geloof dit van ganser harte met Petrus, die onstuimige apostel; „... want er is ook onder den hemel geen andere naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden. (Ibid. 4 : 12.) In die dagen was Christus voor Petrus werkelijkheid en dat is Hij ook nu.

De gehele filosofie over de vooruitgang van de mens is met Zijn komst verbonden. Hij is Gods

Zoon, die sterfelijk werd, evenals u en ik; toch is Hij goddelijk, zoals u en ik kunnen worden.

Wij moeten beseffen dat in de loop van deze geestelijke vooruitgang bepaalde noodzakelijke dingen worden gedaan. In de eerste plaats moeten wij ons van onze vrijheid bewust zijn. Dit beginsel was reeds aanwezig toen Christus de opdracht voor Zijn aardse zending aanvaardde. Het is de vrije uitoefening van de wil, de grondslag van persoonlijke vrijheid. In den beginne vroeg de Heer naar iemand om op aarde neder te dalen om de mensheid te verlossen. Er was daar een, die zeide (ik zeg het in mijn eigen woorden): „Zend mij, en ik zal maken dat alle mensen doen wat ik zeg, maar daarvan wil ik de eer!” Een andere antwoordde: „Hier ben ik, zend mij en U zij de eer.” (Zie Mozes 4 : 1-2; Abraham 3 : 27-28). Hij schonk beiden het recht van vrij wilsgebruik. Ziedaar het begin van de vooruitgang van de ziel. God wenst de mens te maken als Hijzelf is, maar daartoe moet Hij hem eerst vrij maken.

Ja, zij moeten zich hun vrijheid bewust worden. U moogt doen wat u wilt, het hoogste en het beste in het leven aannemen of verwerpen; het eens zijn of oneens zijn met de zelfzucht, de vijandschap en de tegenstrijdige beginselen van de wereld. Het dierlijk instinct laat toe dat u uw buurman verplettert om er zelf bovenop te komen. U kunt dat doen, als u wilt, maar u kunt ook een beter plan volgen.

Het tweede ding is een gevoel van zelfbeheersing. Voordat Jezus aan

Zijn zending begon, bewees Hij verzoeken te kunnen weerstaan. Hij werd verzocht. „zoals wij”, doch niet eenmaal gaf Hij toe en tenslotte verklaarde Hij: „... hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen”. U weet wel dat wij zonder overwinning niet op een hoger plan kunnen komen. Tijdens repetities op school kunt u „spieken”, maar in uw hart weet u wel dat u dit niet over de moeilijkheden heenhelpt.

Geef niet alleen maar toe aan de begeerten van het vlees en zoek daarin niet uw geluk. Als u dat wel doet, zult u ontdekken, dat het geluk, dat u zoekt, een verdorde bloem is, die onder uw greep verpulvert. U gaat er mee door totdat u de verlangde sensatie niet kunt krijgen zonder uzelf fysiek ten onder te brengen.

Het derde is een besef van plicht. Om deze geestelijke eigenschap te ontwikkelen, hebben wij Christus, als altijd, als ons verheven voorbeeld. Hij gaf Zijn leven voor anderen. „De vossen hebben holen, de vogels hun nesten, maar de Zoon des Mensen heeft niet waar Hij zijn hoofd nederlegge”. (Zie Matth. 8 : 20). Zijn eigen gerief en zelfs Zijn eigen benodigheden opofferend, vermaande Hij tevens allen: „Hebt uw vijanden lief, doe wel degenen die u vervloeken.” (Ibid. 5 : 44.) „Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan (Ibid. 25 : 40). Indien gij iets tegen een broeder hebt, ga dan tot hem - een verheven beginsel dat, wanneer het wordt aanvaard en toegepast, de moeilijkheden in ge-

meenschappen, steden en naties oplost. Doch de Zaligmaker bepaalde zich niet tot het vermanen van de kwaadwilligen. Hij ging verder. Let eens hier op: „... Zo gij dan uw gave zult op het altaar offeren en aldaar gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft; laat daar uw gave voor het altaar en gaat heen en verzoent u eerst met uw broeder en komt dan en offert uw gave”. (Ibid. 5 : 23-24).

Dienstbetoon aan de medemens vergemakkelijkt de vierde stap: toewijding aan Christus en aan dat wat recht is.

Toen Jezus de verheven crisis in de Hof van Gethsémané doordroog, zeide Hij: „Vader, niet Mijn wil, maar Uw wil geschiedde (Lucas 22 : 42), een voorbeeld van volkomen onderwerping van Zichzelf aan Gods wil. Weken tevoren had Hij ditzelfde beginsel verkondigd in het paradoxale gezegde: „Die zijn ziel vindt, zal dezelve verliezen; en die zijn ziel zal verloren hebben om Mijnentwil, zal dezelve vinden” (Matth. 10 : 39). De juistheid van dit beginsel van geestelijke groei kan dagelijks worden ervaren. U kunt die bij uw studie beproeven. Als u zich wilt concentreren, d.i. „uzelf verliezen” in de onder handen zijnde studie, zult u de waarheid vinden. Met andere woorden: „uzelf vinden”. Het beginsel is ook juist wanneer u aan de piano zit en een inspirerende symphonie van Beethoven speelt. Als u geheel in het thema verdiept raakt, het eigen ik als 't ware uitgeschakeld, zult u de harten van de luisteraars beroeren, maar als u er niet in slaagt „uzelf te verlie-

zen” en alleen maar aan uw eigen positie denkt en zich afvraagt of het gezelschap uw spel wel goed vindt, zult u zeker falen naar mate u hebt getracht aan uzelf te denken.

De beste geestelijke prestatie van de mens is het spreken en handelen ten bate van de medemens ter verheerlijking van God, aldus van zijn leven een toegewijd bezit makend. Christus is werkelijkheid; Hij leeft! „...Ik weet, dat mijn Verlosser leeft”, zeide Job in zijn ellende, „... En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen”. (Job. 19 : 25-26).

Het leven van Christus was werkelijk. Hij werd uit God geboren als het Kind van Bethlehem, de Enige Volmaakte die ooit heeft geleefd, de Ideale Mens, Wiens karakter verheven was; Hij, onze Broeder, onze Heiland, de Gezalfde.

Gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie van Jezus Christus geeft vrede en geluk en dat is juist wat Christus deze door twist verscheurde wereld biedt.

God helpe ons Hem tot werkelijkheid in ons leven te maken! Denk aan Zijn ideale leven, wanneer wij Zijn geboorte aan het Kerstfeest verbinden. Dat is Zijn geboortedag wel niet, maar wij gedenken Hem op die dag en maken die tijd heerlijker naarmate wij onszelf voor het geluk van anderen verloochenen.

Uit de „Improvement Era”
van december 1964

Het Melchizedekse Priesterschap

Opgdrachten en Doeleinden

door Mark E. Petersen en
Max. A. Bryan

De besprekingen, die dit jaar in de klassen van de quorums van het Melchizedekse Priesterschap zullen worden gehouden, behandelen een serie opdrachten en te bereiken doeleinden.

De meeste priesterschapslessen zullen opdrachten geven en aan de broeders zal worden gevraagd om deze opdrachten te aanvaarden. (De opdrachten dragen het karakter van uitdagingen en het zal een eer moeten zijn zulk een uitdaging aan te nemen). Door middel van deze lessen, deze opdrachten en deze doeleinden wordt weer eens extra beklemtoond hoe belangrijk het is, dat elk lid van een quorum iets te doen heeft met betrekking tot zijn eigen geestelijke groei en die van zijn gezin. De lessen geven niet slechts theorie over het probleem hoe wij dienen te leven, doch zij zijn op de praktijk gericht.

Wij streven naar een PRAKTIISCHE TOEPASSING van de beginselen van het evangelie. Wij zullen trachten aan te tonen en te onderwijzen, dat het evangelie eigenlijk een LEVENSWIJZE is en niet alleen maar een theorie, waarover in de priesterschapsvergaderingen wordt gediscussieerd. Daarom zal

elke broeder de opdracht krijgen, of liever gezegd zal elke broeder worden uitgedaagd, om ten aanzien van de leringen van het evangelie te handelen in gehoorzaamheid en om deze leringen in zijn leven toe te passen.

Ons sterfelijk bestaan is het middel om onszelf te verbeteren en om geestelijke vooruitgang te maken. Door onszelf te verbeteren bouwen wij in ons binnenste karaktertrekken, die gelijk zijn aan de karaktereigenschappen van Christus. Terwijl wij dit doen, zijn wij genoodzaakt onszelf te zuiveren van die karaktertrekken, die niet met Christus in overeenstemming zijn. DIT IS BEKERING!

Wij allen hebben bekering nodig. Niemand is volmaakt. Zich bekeren betekent het evangelie leven en daardoor worden in onze ziel meer en meer karaktereigenschappen gebouwd, die aan die van Christus gelijk zijn. Wij worden op deze manier zoals Christus is. Alleen zij, die gelijk Christus zijn, kunnen met Hem de eeuwigheid ingaan.

Elke week, na bespreking van de priesterschapsles, zal ieder quorumlid zichzelf een opdracht geven.

Door het aanvaarden (en natuurlijk het volbrengen) van deze opdracht scheidt hij voor zichzelf de mogelijkheid om geestelijke vooruitgang te maken. Dit zal hij bereiken door het evangelie te leven, hetgeen de feitelijke opdracht is. Het is dan ook noodzakelijk dat de klasse-leider speciale aandacht schenkt aan de opdracht (uitdaging) die in elke les gegeven wordt. Teneinde het nodige succes te kunnen boeken, moeten de doeleinden, die uit elke les voortvloeien, goed onder de aandacht worden gebracht. Aangetoond moet worden welke stappen genomen moeten worden om het gestelde doel te bereiken.

Eén van onze opdrachten is, om onze kinderen begrip van het evangelie bij te brengen en het te bereiken doel is om dan met ons gehele gezin daadwerkelijk het evangelie te leven. Dit is een speciale opdracht, gegeven aan elke ouder en hij wordt gegeven in Leer en Verbonden afd. 68. Iedereen moet deze afdeling lezen, vooral de verzen 25-28.

Het gezin is de voornaamste factor bij het bepalen van de persoonlijkheid en het gedrag van kinderen. De sfeer in het gezin van Heiligen der Laatste Dagen en de door de ouders gegeven voorbeelden bepalen grotendeels de houding en het gedrag van hun kinderen. Zelden bereiken zonen of dochters hogere levensniveaus en prestaties dan die, waarvoor zij voorbeelden ontvingen. Elke ouder is letterlijk een zending voor zijn eigen kinderen. Welke vorm van zendingswerk kan de Heer meer tot hulp zijn dan het

opkweken van kinderen tot oprechte Heiligen der Laatste Dagen?

Een goed gezin van Heiligen der Laatste Dagen zal hebben:

1. Kinderen met geloof. Kinderen die de belangrijkheid van het gebed begrijpen en die niet alleen regelmatig deelnemen aan het gezinsgebed, doch die ook individueel weten te bidden.
2. Kinderen met een begrip en een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus en van de goddelijke zending van de Profeet Joseph Smith.
3. Kinderen, die hun ouders gehoorzaam zijn en die, als resultaat van hun kennis en hun gehoorzaamheid aan de eeuwige wetten, de beginselen van rechtvaardigheid in praktijk brengen.
4. Kinderen, die het priesterschap eren en die de eeuwige vreugde begrijpen, die onverbrekkelijk verbonden is met het priesterschap en een gelukkig gezinsleven.
5. Kinderen, die de werkelijke reden van zendingswerk begrijpen; namelijk het evangelie delen met anderen en die een groot verlangen koesteren om een zending te vervullen.
6. Kinderen, die begrijpen dat het lichaam een tempel Gods is en dat reinheid goddelijk is en dat zij daarom naar lichaam, kleding en denken rein moeten zijn.
7. Kinderen met waarachtige eerbied voor God en Zijn leringen. Kinderen die onderwezen werden door voorschrift en voor-

beeld en die de belangrijkheid van de volheid van het evangelie begrijpen en die zó zullen leven, dat zij waardig mogen zijn om een tempelhuwelijk te sluiten, teneinde het eeuwige leven te verkrijgen.

Om een kind op de juiste wijze op

te leiden, moet het tehuis voorzien in het beste en meest logische onderricht van het evangelie. Dit onderricht dient gepaard te gaan met genegenheid en respect en het dient gekenmerkt te worden door geduld en liefdevol leiderschap.

SEDERT CUMORAH (vervolg)

NIEUWE STEMMEN SPREKEN UIT HET STOF

De plotselinge aanwinst van uitgebreide, degelijke informatie waar men het tot dusver met veronderstellingen moest doen, heeft vele geleerden dit standpunt doen innemen: "Hoewel de bijbelgeleerden in een tijd van ongeëvenaarde ontdekkingen leven", zegt Cyrus Gordon, „staan zij in de schaduw van de 19de eeuwse hogere kritiek, ofschoon zelfs de archaeologie deze onhoudbaar heeft gemaakt”.

Hier is geen verontschuldiging voor, want de grote ontdekkingen van onze tijd werden door indrukwekkende voortekenen aangekondigd.

Volgens Eduard Meyer bestond er in 1886 „geen enkel document dat de echtheid van het Oude Testament als geschiedenis bevestigde”. Een jaar later kwamen de Amarna tafelen, een gehele bibliotheek met correspondentie tussen de koningen van Egypte en de vorsten van Palestina en Syrië in de dagen van de Patriarchen te voorschijn. Doch de grote en een gehele omwenteling te weegbrengende ontdekkingen waren de vondsten van twee andere bibliotheken, die van Ugarit en Qumram. De eerste werd bij Ras Shamra (Kaaap Fennel aan de Syrische kust) in 1928 ontdekt, maar

nog steeds komen er nieuwe documenten uit, in 1960 werden dertig dozen met tafels, „een heel nieuw archief”, gevonden. Het is een tempelarchief uit de veertiende en vijftiende eeuw v. C., door Israëls naaste bureu, de Kananiëten, bijgehouden. Van deze kronieken leren wij voor de eerste maal hoe dicht de oude Hebreërs in beschaving en godsdienst bij die Kananiëten waren en kunnen nu de kracht van Lehi's opmerking tot zijn zoons waarderen, dat het enige werkelijke verschil tussen hun eigen voorouders en de vroegere inwoners van het land er een in zedelijk opzicht was: „Denkt gij, dat onze vadersen verkieslijker zouden zijn geweest dan zij, indien zij rechtvaardig waren geweest?

Ik zeg u: Neen”.

De Ras Shamra fragmenten openen voor bijbelstudie een geheel nieuwe wereld, doordat Israël in een nieuwe omlijsting kwam te staan. „Men beseft nu dat Israel door zijn taal niet meer geïsoleerd was dan door haar godsdienst en beschaving en dat het Hebreeuws veel aan andere talen ontleende. Vandaar dat niet langer kan worden aangenomen dat als een Hebreeuwse passage onbegrijpelijk is,

deze bedorven moet zijn". Een voorbeeld van verwarring stichten de bijbelwoorden, dat door deze kronieken wordt verklaard, is het woord *khashmal*, dat, zoals men nu weet, „geel koper” betekent - een woord waarvan men lang had gedacht dat het een anachronisme in het Boek van Mormon was.

Denkbeelden en woorden gaan natuurlijk tezamen en de Ugaritische rituele teksten werpen een overvloedig licht op de vroegere Joodse gebruiken tijdens de erediensten, voornamelijk de Jaarritus en de Kroningsvoorbeelden, die in deze dagen „in het middelpunt van de belangstelling staan in de studie van de betrekking tussen de godsdiensten van het nabije oosten en het Oude Testament.” Het rituele beeld dat hierbij naar voren komt, stemt in detail overeen met de lange beschrijving van een kroning in de Oude Wereld, die wij in het boek Mosiah tegenkomen.

De Ras Shamra teksten hebben, meer dan iets anders, aangetoond, dat het Oude Testament in steeds grotere samenhang moet worden bestudeerd om goed te worden begrepen. De Bijbel heeft zijn wortels in iedere oude beschaving van het nabije oosten, en hij kan niet worden begrepen, zo lang wij zijn verwantschap met zijn bronnen niet in het juiste perspectief kunnen zien.”, aldus Albright.

„Honderd jaar geleden”, schrijft A. Parrot, werd in Mesopotamië ontdekt dat het Oude Testament geschiedenis achter zich heeft Heden ten dage wordt het Oude Testament zelf ontdekt”, te weten: in de Ras Shamra tafelen, in

de Mari tafelen (een reusachtige verzameling tafelen door hemzelf bij de bovenloop van de Eufraat gevonden) en in de Nuzi tafelen, uitgestrekte privé-archieven, waarin de Habiri vaak worden genoemd en de Dawidum en zelfs melding maken van het gebruik van vuursignalen door de Bejamineiten, zoals dat in het Oude Testament wordt beschreven.

De beginstadia van Israël zijn in een hoge beschaving van Kanaan geworteld, waar, zoals wij nu weten, Mesopotamiërs, Egyptenaren en vertakkingen van de Indo-Europeanen (onze eigen voorouders) hun beschavingen en hun bloed vermengden, zoals wij uit ons eigen boek Abraham vernemen. Daarom is het idee dat de oude Israëlietische godsdienst en maatschappij primitief waren, volkomen vals.

Indien het Boek van Mormon de beschaving van het gehele nabije oosten weerspiegelt, zo doet de Bijbel dat ook. Cyrus Gordon brengt nu zelfs de Grieken in het Hebreeuwse beeld (zoals wij dat in de beschrijving van Lehi deden), door aan te tonen, dat „het volk van het oude Griekenland en Israël een gemeenschappelijk Semietisch erfgoed hebben, dat op de verbreiding van de Phoenicische beschaving berust Wij werden grootgebracht in het geloof dat de Joden ons de zedenleer en de godsdienst gaven en de Grieken wetenschap en wijsbegeerte, doch nu zien wij dat door beide beschavingen een gelijksoortige traditie loopt en nu zijn wij er niet zeker van welke beschaving ons wat gaf”. (*Wordt vervolgd*)

GENEALOGIE

Over Stephanus Asmus

Eerst nu heb ik de mogelijkheid een artikel te wijden aan broeder Asmus, aan wie wij, leden van het Genealogisch Comité, altijd steun gehad hebben. Wij missen hem heel erg. Als supervisor van het Hollands Genealogisch comité in Salt Lake City heeft hij veel bijgedragen tot onze kennis van het genealogische werk, doordat wij altijd bij hem aan konden kloppen en hij ons altijd met raad en daad ter zijde heeft gestaan.

Stephanus (Steef) Asmus werd geboren te Dordrecht op 25 september 1917 als zoon van Mat-

theüs en Lena Visser. Hij groeide op in een goed Mormoons gezin en werd op 8-jarige leeftijd gedoopt in de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zijn vader en tweede moeder, die hem opgevoed heeft, want Lena Visser stierf al op 29-jarige leeftijd, zijn hier in Holland op zending, standplaats Arnhem.

Steef werd diaken toen hij 12 jaar was. Ouderling in 1948 en in 1958 werd hij hogepriester.

Na de lagere school, Mulo A en B en de kweekschool, was hij van 1935-1938 onderwijzer. Daarna kwam hij te werken op het ministerie van Defensie.

Gedurende die tijd is hij zeven en een half jaar ziek geweest. Tuberculose.

Dan weer thuis, dan eens in een ziekenhuis en een hele tijd in het sanatorium Sonnevank te Harderwijk. Hij was een enthousiast lid van de kerk, zodat, toen de directeur hem eens vroeg om een lezing voor de patiënten te houden, hij onmiddellijk bereid was wat over het boek van Mormon te vertellen. Daar bleef het niet bij. Hij verkocht ook 15 exemplaren van het Boek van Mormon. De directeur van het gereformeerde Sonnevank was daar niet zo best over te spreken; hij riep de ouders ter verantwoording en zei: „zo kan ik hem eigenlijk hier niet houden”. Toen zuster Asmus zei, dat hij hem toch zelf gevraagd had om die lezing te houden, moest hij dit wel toegeven. In 1947 en 48 was Steef secretaris van de Haagse gemeente, van waaruit hij in 1948 geëmigreerd is naar Amerika. Hij ging toen eerst

studeren aan de Brigham Young Universiteit.

In maart 1949 trouwde hij voor tijd en eeuwigheid in de tempel te Salt Lake City met zuster Cornelia van der Merwe, ook een Dortse van geboorte.

Vanaf 1949 tot aan zijn dood op 13 juni 1964 was hij supervisor van de Genealogical Society. Bovendien was hij 6 jaar tempelwerker en tweede raadgever van de Hollandse organisatie in Salt Lake City. Hij ging door heel Amerika naar de conventies om daar te spreken over genealogie en daarover films te vertonen. Ondanks zijn zwakke gezondheid heeft hij bergen werk verzet.

In 1963 is hij 6 maal geopereerd en ook heeft hij een auto-ongeluk gehad. Tussen de bedrijven door was hij op kantoor en deed veel werk.

Februari 1964 is hij voor het laatst geopereerd. Zijn laatste brief aan mij was van 8 april, hij werkte toen weer voor halve dagen op kantoor. Hij schreef daarover: „De laatste operatie van 14 februari was echter de ergste van allemaal. De dokters kwamen, na mij opengesneden te hebben, tot de conclusie, dat er niets meer aan mij te doen was en dat ik nog maar één of twee dagen had te leven. Mijn vrouw vooral heeft een heel moeilijke tijd meegemaakt. Echter had ik een zegen ontvangen van president Tanner, van het eerste presidentschap der kerk. Hij zei dat ik nog niet klaar was met mijn werk en dat de Heer mij nog een tijd zou geven. Velen hebben voor mij gevast en gebeden en het resultaat is dat de dokters niet meer weten hoe ze het met me hebben. Als dokter begrijpt hij het niet, doch hij is tevens een goed lid van de kerk en weet dus wel dat God een wonder gedaan heeft in mijn leven, door het mogelijk te maken voor mij nog een poosje voor mijn vrouw en zeven kleine kinderen te zorgen. Vader in den hemel zij hiervoor dank gebracht. Al ben ik er nog niet bovenop, ik ben toch weer in staat op kantoor te zijn en dat is al heel wat waard”.

Hij heeft gewerkt tot hij niet meer kon. Op 9 mei moest hij weer naar het ziekenhuis. 5 moeilijke weken zijn er nog geweest, maar ook veel liefde en begrip. Met zijn vrouw en oudste kinderen samen heeft hij de dood onder ogen gezien en besproken hoe alles na zijn dood verder moest gaan.

Op 13 juni 1964 stierf hij in vre-

de. Op 17 juni is hij door een grote menigte vrienden naar zijn laatste rustplaats begeleid, bedolven onder bloemen.

Wij zijn er van overtuigd dat hij ook in de geestenwereld een grote taak zal hebben bij het bereid ma-

ken van onze doden om het Evangelie aan te nemen.

Laten wij in zijn geest verder werken en zoveel mogelijk namen van onze doden opzoeken en er zelf voor gaan werken in de tempel.

J. M.

CONFERENTIESPROKKELS

(Gedeelten uit toespraken, gehouden tijdens de grote 134ste jaarlijkse Conferentie in de Tabernakel te Salt Lake City).

Meer dan een wijsgerig stelsel

„. . . Wij geloven dat het Mormonisme als wijsgerig stelsel het diepste en meest hoopgevende in de wereld van deze tijd is. Maar het is meer dan een filosofie. Voor ons is zij het herstelde evangelie van Jezus Christus, onaantast door de theoriën van mensen. De grondgedachte van onze godsdienst is het Vaderschap van God en de broederschap der mensen, met de liefde van God en de liefde voor de medemens als grondbeginselen. Natuurlijk werd deze filosofie gedeeltelijk ook door Plato, Aristoteles en anderen aangehangen, maar door Jezus Christus werd zij met inspirerende duidelijkheid als een godsdienst verkondigd. Na de kruisiging van Christus en de dood van de apostelen verwaterde het tot smakeloosheid toe, door de poging de heidenen te kerstenen, hetgeen grotendeels op het heidens maken van het Christendom uitliep. Vandaar dat een herstelling nodig was en dat is in wezen onze

boodschap deze morgen aan u. Millioenen hebben deze boodschap geloofd en getuigd dat zij waar is, en dat getuigenis kwam, naar zij geloven en wij weten, van de Heilige Geest. Indien dat waar is, is het van het allergrootste belang, aangezien het om de zaligmaking van de ganse menselijke familie gaat; is het vals, dan loopt alles natuurlijk op niets uit. . . .”

Het geopenbaarde evangelie beantwoordt zekere fundamentele vragen die voor het geluk van de mens van belang zijn. Niemand ontkomt aan de vragen betreffende zijn oorsprong, het doel van zijn bestaan en zijn toekomst. Het juiste

antwoord op deze vragen geeft een gevoel van veiligheid en schenkt het leven waarde, waardoor het zin krijgt. Het zijn vragen die door onze gewone levenservaringen niet kunnen worden beantwoord; de wetenschap laat er zich niet mee in. Filosofen hebben er over nagedacht, doch zijn tot uiteenlopende conclusies gekomen, waarvan er geen aan het verlangen van de ziel tegemoet komt. Zij vragen: „Wie ben ik? Waarom ben ik hier? Wat komt na dit leven? Is er een God en stelt Hij persoonlijk be-

lang in mij? Zullen de familiebanden die ons in dit leven vreugde geven, na de dood blijven bestaan of verbroken worden? Op deze en vele andere vragen heeft de hemel antwoord gegeven. Als het evangelie „de blijde tijding” is, het evangelie van vreugde, zullen zeker de antwoorden op deze en andere vitale vragen worden gegeven. En ze zijn gegeven!”

Hugh B. Brown,
Eerste raadgever in het
Eerste Presidentschap.

Getuigenissen van de Goddelijkheid van Jezus Christus

„Vanwege de grote twijfel die ten aanzien van het werkelijk bestaan van God de Eeuwige Vader en Zijn Zoon Jezus Christus in de gehele wereld heerst, zelfs onder invloedrijke mensen, evangeliedienaren inbegrepen, beginnen sommige van onze jongeren ook te twijfelen en komen met vragen aan als deze: „Was Jezus Christus werkelijk Gods Zoon? Werd Hij gekruisigd en is Hij werkelijk opgestaan? Is het evangelie nu wel meer dan alleen maar een ethische richtlijn?”Zij die het bestaan en de macht van God en Zijn Zoon Jezus Christus en het doel van Christus' zending op aarde in twijfel trekken, aanvaarden wel het feit dat de mens met zijn beperkt verstand levenloze dingen het lucht-ruim in kan sturen, contact met ze kan onderhouden, boodschappen

er van kan ontvangen en er heen kan zenden en hun baan kan bepalen zodat zij zelfs de maan kunnen bereiken. Toch twijfelen zij er aan dat God, de Schepper van alles, tot de mens kan spreken, dat de gebeden van de mens regelmatig kunnen en zullen worden beantwoord. Een van de grootste bewijzen dat Hij (Jezus Christus) Gods Zoon is en dat Hij door God als de Zaligmaker van de wereld door God werd gekozen, is het feit dat Zijn geboorte en zending op aarde eeuwen voordat deze plaats hadden, waren voorspeld. Zijn komst was in visioen gezien en

voorzegd door Adam, Henoeh, Mozes, Job, David, Zacharia, Jesaja, Micha, Lehi, Nephi, Jacob, Koning Benjamin, Alma, Abinadi, Samuel en vele anderen, Maria, de

moeder van Jezus, inbegrepen. .”

N. Eldon Tanner,
Tweede raadgever in het
Eerste Presidentschap.

Dankbaarheid voor het herstel van de waarheid

„. . . . Er heerst in de wereld een vreemde opvatting met betrekking tot de opstanding, zelfs onder diegenen die in de vereniging van geest en lichaam geloven, namelijk dat alleen de rechtvaardigen zullen opstaan om hun verhoging te ontvangen. Dat is een misverstand.

Door het offer, door Gods Zoon gebracht, is de opstanding een volkomen herstelling van alles dat sterfelijk is, ook van deze aarde waarop wij staan. De aarde moet gereinigd en de verblijfplaats van de rechtvaardigen worden. Petrus begreep deze leerstelling en verklaarde in zijn tweede brief:

„Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in de nacht, in welchen de hemelen met een gedruis zullen voorbij gaan en de elementen verbranden zullen en vergaan en de aarde en de werken, die daar in zijn, zullen verbranden. Dewijl dan deze dingen alle vergaan, hoedanigen behoort gij te zijn in heiligen wandel en godzaligheid! Verwachtende en haastende tot de toekomst van den dag Gods, in welchen de hemelen, door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan, en de elementen brandende zullen ver-

smelten. Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont” (2 Petr. 3 : 10-13).

Laten wij deze woorden niet verkeerd begrijpen. De nieuwe hemel en de nieuwe aarde zullen dezelfde hemel en dezelfde aarde zijn, waar wij nu op wonen, want deze aarde zal na dit tijdperk van sterfelijkheid haar opstanding ontvangen en voor eeuwig de verblijfplaats voor de rechtvaardigen zijn. Zonder openbaringen van de Heer zouden wij dat niet weten en evenmin zouden wij weten tot welk een heerlijkheid deze aarde tenslotte verheven zal worden. Zelfs daar, waar nu de mensen zonder goddelijke leiding en openbaring zijn, is deze waarheid niet bekend. Ik ben mijn Vader in de hemel zeer dankbaar voor het voorrecht dat mij werd geschonken om in deze bedeling in de wereld te komen en dat ik niet twee of driehonderd jaar eerder werd geboren, toen de volheid van het evangelie niet onder de mensen was en zij, zoals de schriften zeggen, „van noord naar zuid en van oost naar west” gingen om de waarheid te vinden, doch die wegens de dikke geestelijke duisternis die de gehele aarde bedekte, niet kon worden gevonden. Deze toestand was niet Gods

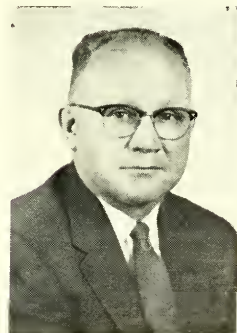
schuld, maar die van de mensen, want hun werd de volheid van het evangelie aangeboden, maar na verloop van tijd weigerden zij die aan te nemen; hun leraren dwaalden af en brachten valse leer en valse verordeningen in de kerk en wat het ergste was, een valse voorstelling van God de Eeuwige Vader en van Zijn Zoon Jezus Christus. Het was een tijd, waarin op aarde niemand was die goddelijke bevoegheid had om in de zaligmakende verordeningen van het evangelie te bedienen, een tijd dat valse leer, valse verordeningen en verkeerde leraren ten tonele verschenen. Deze toestand bracht en liet de gehele Christelijke wereld in een staat van verwarring, zonder goddelijke inspiratie, zodat men ging denken dat de hemelen gesloten waren. Contact met de Vader en de Zoon bestond niet meer, en de engelen hadden de mens op aarde in lange, lange tijd niet meer bezocht. Gezien deze omstandigheden, kwam natuurlijk de gedachte naar voren, die door de geestelijkheid nog werd versterkt, dat onze Eeuwige Vader zich niet meer met Zijn kinderen op aarde bemoei-

de. Bovendien won het verkeerde denkbeeld veld, dat de stervelingen het alleen met de Bijbel moesten doen en dat deze alle openbaringen bevatte die de mensen nodig hadden om zich van de zaligheid in Gods Koninkrijk te verzekeren . . . Voorts gold lange tijd het decreet dat mensen, geen geestelijken, geen kennis moesten vergaren en niet de schriften moesten onderzoeken, want dat was alleen de geestelijkheid voorbehouden. Daarom ben ik zo innig dankbaar jegens de Profeet Joseph Smith en voor de verschijning van de Vader en de Zoon aan hem en dat Zij hem de weg hebben gewezen. Bovendien ben ik dankbaar dat de tijd was gekomen voor de herstelling van de waarheid en van de macht van het Priesterschap, zodat de inwoners van de aarde de weg naar het eeuwige leven kunnen vinden en de verordeningen van het Heilige Priesterschap weer voor de zaligmaking van alle mensen konden worden verricht. . . .”

Joseph Fielding Smith,
President van de Raad van
Twaalven.

De wereldtentoonstelling en een rapport

„. . . . Zoals u weet, is het Mormonse paviljoen een van de grootste en doeltreffendste zendingsmiddelen die de Kerk ooit heeft aangewend. Het gehele beeld omtrent en het aanvaarden van de Kerk van Jezus Christus van de

Heiligen der Laatste Dagen heeft in het oosten van de Verenigde Staten en in de gehele wereld een grote verbetering ondergaan. Miljoenen zijn onder de indruk gekomen en geestelijk gesterkt door het tentoongestelde, door de zendingen en hun getuigenissen.

De tentoonstelling in het Mormoonse Paviljoen is rond de door God geïnspireerde leringen der oude profeten, rond Jezus Christus, de Zoon van de levende God, rond de Apostelen en rond het eeuwige leven, waarvan in de Schriften wordt verteld, opgezet. Grote nadruk wordt gelegd op de herstelling van de Kerk van Jezus Christus door de Profeet Joseph Smith, een Profeet van God, ook op de tekst van de apostel Johannes in Openbaring, waar hij zeide: „En ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen degenen, die op de aarde wonen, . . .” (Openb. 14 : 6). . . . Ik wil u nu graag enige ontboezemingen voorlezen, die door bezoekers van het paviljoen aan ons werden geschreven:

„Zeer indrukwekkend, prachtig, inspirerend zulke toegewijde jonge zendingen te zien:”

„Ik heb van mijn bezoek aan het Mormoonse Paviljoen zo genoten, als ik nooit van een andere tentoonstelling heb genoten”.

„Als een oase in de woestijn.”

„Interessant en heeft meer betekenis dan enige andere godsdienst”.

„Nu ik uw film over het eeuwige leven heb gezien, ben ik niet meer bang voor de dood”.

„De afbeeldingen van de leringen,

ondervindingen en voorbeelden van Jezus Christus zijn een openbaring en een inspiratie”.

„Een prachtig paviljoen en een godsdienst, waarvan ik meer wil weten”.

„Een mooi paviljoen en het heeft mij getoond, dat er onder de mensen op aarde nog een sterk geloof in God heerst”.

„Een ontroerende Christelijke bijdrage; wat jammer dat niet meer mensen met uw leer en uw zendingen in aanraking komen”.

„Dat is een prachtig getuigenis van Gods boodschap”.

„De zendingen bezorgen uw Kerk een goede naam”.

„Dit was een prachtige ervaring voor onze hele familie. Zelfs de kinderen genoten ervan”.

„De schriftuurlijke waarheden zijn werkelijk prachtig”.

„Ik ben vol ontzag voor het leven en de eeuwigheid door de leer van Jezus Christus”.

„Ik ging er in als een twijfelmoe-dige, maar mijn verlangen om meer te weten is opgewekt”.

„Inspirerend, prachtig, waardig en verheven, waarlijk getuigend van de Christus uit de Bijbel”.

„Ik vind dit paviljoen adembene-mend”.

„Uw tentoonstelling en uw zendingen tonen de leringen van Jezus Christus en de Apostelen, zoals die door hen werden geleerd en nageleefd en zoals zij in de Heilige Bijbel worden gevonden”.

De heer Robert Moses, president van de Wereldtentoonstelling te New-York, zeide: „U hebt ons van de bergen iets van de pioniersgeest en de frisse lucht van het westen

gebracht. De voorzijde, een tempel, domineert de hoofdingang van de tentoonstelling en trekt aller ogen tot zich en maakt op de bezoekers een nobele indruk. Wij danken u voor uw bijdrage, wensen u geluk met uw succes en hopen dat u voortdurend met ons wilt blijven”.

De heer Charles L. Petze schreef in een brief: „Ik wil u gaarne gelukwensen met wat ik denk dat het best georganiseerde paviljoen van de New-Yorkse wereldtentoonstelling is. Het is werkelijk verheugend iemand te vinden die iets had te zeggen en wist hoe het te zeggen”. Norman Vincent Peale schreef dit 19 juli 1964 in de *Philadelphia Inquirer*: Ik tart een ieder, hoe ongevoelig hij ook moge zijn, onaan gedaan uit het Mormoonse paviljoen te komen. Zij tonen ons daar een prachtige film met eerste klas acteurs die de reis van de geboorte af tot aan de eeuwigheid toe in beeld brengt. Die is zo treffend, dat men er met tranen in de ogen uitkomt, maar dan lopend op lucht”.

Aan het einde van 1964 zal de New-Yorkse wereldtentoonstelling meer dan 33.000.000 bezoekers hebben gehad, waarvan meer dan 3.000.000 aan ons paviljoen. Wij hebben meer dan 255.000 adressen opgekregen om naar de zendingen van de Kerk te sturen. Wij hebben meer dan 2.000.000 brochures aan belangstellende mensen gegeven. Meer dan een miljoen mensen zagen de film over het eeuwige leven: 's *Mensen zoeken naar geluk.*

Wij hebben meer dan 36.000 exemplaren van het Boek van Mor-

mon verspreid en kregen meer dan 160 meter kolomlengte met gunstig commentaar in kranten en tijdschriften. Er zijn naar schatting meer dan 160.000 foto's en films van het uit- en inwendige van het paviljoen door bezoekers gemaakt. Onder de miljoenen die naar het Mormoonse paviljoen kwamen, hebben wij velen gevonden, die naar de zuivere, onveranderde leer van Jezus Christus hongerden. Velen zijn enthousiast en blij over een kerk te horen met Twaalf Apostelen, met een levende Profeet, een kerk die dezelfde doop heeft als Johannes de Doper gebruikte en aan Jezus Christus in de rivier de Jordaan werd bediend. Velen zijn verlangend meer over een levende God te vernemen, die de mens naar Zijn eigen beeld schiep. Velen verlangen meer te weten omtrent de levende, herren, onsterfelijke Jezus Christus, Die geen onbegrijpelijk God is. Velen verlangen meer over de hemelse boodschappers te horen, die aan de Profeet Joseph Smith verschenen. Wij hebben velen aangetroffen die naar een bewijs van goddelijke macht en eeuwige oogmerken zoeken. Velen zijn nu verbaasd over de eigen uitlegging, die de mens aan de door God geïnspireerde Schriften heeft gegeven, waarmee hij met de twaalf apostelen heeft afgedaan en de waterdoop veranderd en het opleggen der handen voor het ontvangen van de gave van de Heilige Geest heeft afgeschaft. . . .”

Bernard P. Brockbank
Assistent van de Raad van
Twaalven.

„AFVALLIGHEID”

In de Kerk horen we geregeld spreken over het verschijnsel van de „afval”. Dit is een begrijpelijke consequentie van het feit dat de Heiligen zich realiseren dat de boodschap van hun Kerk is gebaseerd op openbaring, om te herstellen dat wat door „afval” verloren is gegaan. Vele profeten en apostelen van ouds spreken over deze „afval” en „herstelling”.

Wij horen ook - en dat is minder voor de hand liggend - spreken over „afvalligheid”, het verschijnsel dat een individueel lid van de Kerk geen deel meer neemt aan de Kerkelijke activiteiten, geen acht meer slaat op de praktische levensgeboden die een zeker offer vragen en in vele gevallen zelfs een bestrijder (of bestrijdster) van de Kerkelijke leerstellingen en - autoriteiten is geworden.

Bij het aanschouwen van een dergelijke gang van zaken die immer tot droefheid stemt en die wij samenvatten onder het begrip „afvalligheid”, rijst onvermijdelijk de vraag: Hoe komt dit?

Hoewel voor een zuivere beantwoording van deze vraag uiteraard elk individueel geval op zich zelf bekeken dient te worden, is er toch wel een algemene oorzaak voor aan te wijzen; een oorzaak die het beste aangeduid kan worden met het woord: „ontevredenheid”.

Bij de „afvallige” is een gevoel van ontevredenheid ontstaan omdat óf de Kerk met haar organi-

satie en Evangelieleerstelling, of de Kerkautoriteiten - of beiden - niet aan de gestelde verwachtingen hebben beantwoord. Dit leidt tot een niet gewillig zijn om zekere offers te brengen. Vaak ook is de realisatie, dat God zekere offers vraagt, de directe aanleiding tot deze ontevredenheid; men is niet van zins deze te brengen en zoekt een rechtvaardiging hiervoor, die zich uit door ontevredenheid met de Kerk of haar autoriteiten. Deze ontevredenheidsuitingen bestaan niet zelden uit ongemeen scherpe critiek op alles wat de Kerk voorstaat, waarbij zelfs niet geschroomd wordt om met woord en geschrift datgene wat éénmaal dierbaar was, op de meest absurde wijze te beschuldigen.

Is dit een verschijnsel dat speciaal in deze tijd en bij onze Kerk optreedt? - Wat gebeurde er eigenlijk met Jezus Christus zelve?

Aanvankelijk werd Hij door velen gevolgd - luisterde men naar Hem, haalde het volk Hem zelfs in als een vorst! Maar wat bleek? Hij voldeed niet aan HUN VERWACHTINGEN. Hij gaf iets anders dan het volk wilde. Het volk begreep het niet en liet zich maar al te gemakkelijk tegen Hem opzetten - Zijn volgelingen, behalve een uiterst klein groepje getrouwen, werden Hem AFVALLIG - en schroomden niet om het ergste te doen wat in hun vermogen lag om aan deze gevoelens uiting te geven.

Deze „afvalligheid” heeft zich door alle eeuwen heen op velerlei wijzen immer weer gemanifesteerd. Ook nu kunnen wij soms met de meest infame uitingen van afvalligheid worden geconfronteerd. Evenzeer als er in Jezus' tijd argumenten werden gezocht om Hem te veroordelen, worden er nu soms argumenten gemaakt om Zijn Kerk te veroordelen.

Wanneer wij een dergelijk gebeuren van nabij ervaren, stemt dit tot droefheid. Wij zien het ook wel eens aanleiding geven tot onrust. Doch waarom zou het ons veront-rusten - in die zin dat wij bang zouden zijn voor de schade die daarmee de Kerk kan worden toegebracht? Het werk des Heren in deze laatste bedeling kan immers geen afbreuk meer worden gedaan? Dat wil zeggen niet aan Zijn werk als geheel - Zijn Kerk zal nimmer meer van deze aarde worden weggenomen. Het is dus alleen ons eigen vertrouwen, dat afbreuk gedaan zou kunnen worden - en daar kunnen wij ons toch tegen wape-

nen. Met de middelen die de Heer ons daar voor gegeven heeft: Het bestuderen van de Schriften - het onderhouden van Zijn geboden en vooral: het gebed.

Troosten wij ons met de gedachte dat onze Zaligmaker deze „afvalligheid”, een gevolg van de activiteiten van Zijn grote Tegenspeler, immer heeft voorzien. Hij heeft ze ons in deze Laatste Dagen nog ééns zo duidelijk onder ogen gebracht in een openbaring die staat neergeschreven in Afdeling 121 van de Leer en Verbonden.

Laten wij ons zelf sterken in ons geloof en getuigenis door te bedenken dat nog immer het gezegde geldt: Kennis is Macht. En wanneer wij soms geschokt worden door een ernstige uiting van afvalligheid van een medebroeder of zuster, laten wij dan de nobele woorden gedenken van onze Zaligmaker aan het kruis:

„Vergeef het hun Vader, want zij weten niet wat zij doen”.

J. P. J.

Een diamanten lidmaatschap

Bijna had ik geschreven brui-loft, uit macht der gewoonte. En eigenlijk zou dit woord in zekere zin net zo goed gebruikt kunnen worden. Het betreft hier zuster Maria van Mossel, geboren te Apeldoorn 30 mei 1890. Dat is op zichzelf niet zo'n grote bijzonderheid, maar wel dat zij sinds 11 januari 1899 lid van de Kerk en nog steeds actief is. De glans en de pracht van een diamant zijn dus

eigenlijk nog niet eens voldoende om zuster van Mossel de eer te geven, die haar na 66-jarige trouwe dienst aan de Meester zo ten volle toekomt, maar aan de top van de lijst der edele metalen (koper gemakshalve daarbij gerekend) en juwelen, waarmede langdurige echtverbintenissen worden gekroond, staat diamant bij het getal 60 en daar houdt het mee op. Dus verdient zuster van Mossel meer dan

diamant en zal dat meerdere bij onwankelbare trouw ook zeer zeker krijgen; waarbij diamant in het niet zinkt.

Zuster van Mossel heeft haar gehele leven in Apeldoorn gewoond en haar krachten hoofdzakelijk aan de Z.H.V. gegeven, doch is op ander terrein ook werkzaam geweest. Zij heeft in haar Kerkelijk leven velen uit Apeldoorn naar de Verenigde Staten zien vertrekken.

Kort na haar doop in 1899, zo vertelde zij, werd een andere familie gedoopt, waarvan de man tien da-

gen later stierf.

Dit veroorzaakte veel opschudding en aan het graf moest de politie de zendelingen beschermen. Deze werden daarna voor enige tijd uit Apeldoorn teruggetrokken. Later trad de familie Winkel tot de Kerk toe. Thijs Winkel, de Patriarch, was een lid van deze familie.

Wij wensen Zuster van Mossel nog vele jaren van gezondheid toe en hopen dat zij nog heel lang in staat zal zijn hulp te bieden waar die aan haar wordt gevraagd, zoals zij tot dusver steeds heeft gedaan.

ZUSTER FAWN VOLKER

Nadat het overlijdensbericht van Zuster Fawn Volker in de Ster was opgenomen, ontving onze Zendingspresident van President Volker een uitgebreid verslag, waaraan wij het volgende ontlenu:

„... Het heengaan van mijn

zeer geliefde vrouw was zulk een slag, dat wij allen door smart werden overmand, hoewel iedereen heel lief voor mij en mijn familie was. Ik ben mijn familie heel dankbaar, die in die tijd mij zo veel tot hulp en steun is geweest en als

ik niet zeker wist, dat wij weer als één gezin herenigd zullen worden, vraag ik mij af of ik deze bittere pil zcu hebben kunnen verdragen. De begrafenis was zeer indrukwekkend; meer dan vier honderd mensen gaven van hun belangstelling blijk. President N. Eldon Tanner en President Alvin R. Dyer, benevens Bisschop Barnes deden ons de eer aan door als sprekers op te treden. President Woodburry sprak het openingsgebed uit en President Brossard van de Franse Zending het slotgebed. President Fetzer van de Berlijnse zending wijdde het graf in. De zes slippendragers waren vijf zendingspresidenten en Broeder Ted Mebius. Prachtige bloemstukken en andere blijken van medeleven van onze vele vrienden bedekten de baar. Vele van onze vroegere zendelingen en zendingspresident met hun vrou-

wen waren aanwezig.

Allen waren door haar overlijden diep getroffen. . . .

Het is inderdaad een zegen in die omstandigheden zulke vrienden te hebben en wij waarderen de vele vrienden die wij in Holland en België hebben en van wie ik zeker weet dat haar overlijden hen diep heeft getroffen. Zij hield van Holland en van de mensen daar, speciaal de leden van de Ring en de Zending. . . .

Zij verliet dit leven met een sterke getuigenis van de waarachtigheid van het Evangelie, wetende, dat dank zij ons celestiale huwelijk in de Tempel, wij in de door de Heer gezette tijd weer verenigd zullen worden. De hoop op een toekomstig bestaan, zoals dat in deze tijd werd geopenbaard, is een schat die de mensen, die niet van ons geloof zijn, niet bezitten en niet kunnen begrijpen. Zij en ik hebben dat geloof en weten dat wij bij gebleken waardigheid, deze geopenbaarde zegeningen zullen oogsten. Het was haar tijd om heen te gaan en in de ouderdom van bijna drie en zeventig jaar (5 januari 1965) kon zij op een rijk leven terugzien. Ik erken Gods hand hierin, wetende dat het Zijn wil was, en ik ben zeer dankbaar dat zij zo werd weggenomen, dat haar lijden niet lang heeft geduurd. . . .

Ik heb reeds verscheidene brieven uit Holland ontvangen, die opbeurend waren en waarvoor ik hier mijn waardering uitspreek. Ik voel dat mijn lieve vrouw bij velen, die haar hebben gekend, in dierbare herinnering zal blijven. . . .”

J. Henry Volker.

V R A G E N B U S

Iets over

1 Timotheus 1 : 4

Timotheüs, (de naam betekent: Door God geëerd) was een trouw vriend van Paulus en een ijverige en standvastige dienstknecht van Christus. Hij vergezelde Paulus vaak op zijn vele reizen en werd door deze ook meermalen naar vele plaatsen gezonden om het evangelie te verkondigen of orde op zaken te stellen, de Kerk betreffende. Zo vinden wij hem in Filippi (Fil. 2 : 22), tezamen met Paulus, die hem zijn „oprechten zoon in het geloof” noemde (1 Tim 1 : 2) en van wie hij zeide dat hij niemand had die als hijzelf „oprechtelijk uw zaken zal bezorgen”. Paulus zond hem naar vele plaatsen, o.a. naar Thessalonica, 1 Thes. 3 : 2, naar Macedonië, Hand. 19 : 22, naar Corinthe, 1 Cor. 16 : 10, naar Rome, enz. Paulus had aan Timotheus werkelijk een trouwe en een aan het evangelie toegewijde vriend, aan wie hij veel kon toevertrouwen. Zo droeg hij Timotheüs tijdens diens verblijf in Efeze een belangrijke taak op, namelijk sommigen te bevelen „geen andere leer te leren, noch zich te begeven tot fabels en oneindelijke geslachtsrekeningen, welke meer twistvragen voortbrengen dan stichting Gods, die in het geloof is” (1 Tim 1 : 3, 4).

Het is over die „oneindelijke” geslachtsrekeningen, dat ik iets wil zeggen en wel naar aanleiding van

een vraag, die ik daarover ontving. In die vraag kwam naar voren dat er onder onze leden zijn, die uit deze woorden van Paulus de conclusie trekken dat hij bedoelde, dat men geen namen van voorouders ten behoeve van het werk voor de doden moest opzoeken. Zoals wij uit 1 Corinthe 15 : 29 weten, werd in Paulus' dagen voor de doden gedoopt, waar wordt niet gezegd. Er werd dus plaatsvervangend werk in die tijd voor de doden gedaan. Paulus, over de opstanding sprekend, herinnert de leden van de Kerk, ten bewijze van de werkelijkheid van de opstanding, er aan dat zij zich voor de doden laten dopen. Zij hadden dus hun namen nodig en nu zou het wel een zeer vreemde opvatting van Paulus zijn, als hij het zoeken er naar afkeurde. De vragensteller was van dezelfde mening, doch vroeg: „Wat bedoelde Paulus dan?”

Er is een gezegde, dat luidt: „De tijden veranderen en de mensen met hen”.

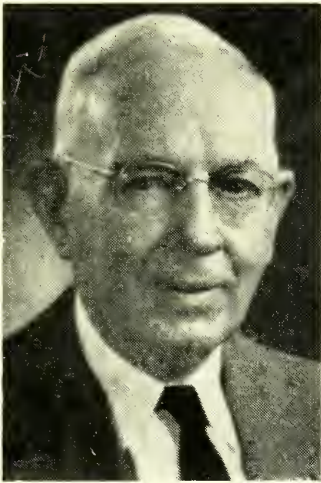
Ik persoonlijk geloof dat niet helemaal zo grif. Wat in de 1900 jaar, die sedert de brief van Paulus aan Timotheüs zijn voorbijgegaan, aan de menselijke aard veranderd moge zijn, de ijdelheid is gebleven tot op deze dag en zal het nog wel een tijd uithouden. De Joden - en de Israëlieten uit die dagen in 't algemeen - waren er zeer zeker niet vrij van. Jezus verwijt hen die dan ook. Een van de manifestaties van menselijke ijdel-

heid was toen, evenals nu, het nasporen van voorouders door mensen die hoopten zodoende op een aanzienlijk personage te stuiten, zodat hij (of zij) kon zeggen: „Ik stam van . . . af.

Nu heeft het volk Israël in zijn geschiedenis vele koningen gehad, welgeteld waren het er zes en dertig, die over Israël en Juda regeerden, toen deze nog één verenigd koninkrijk vormden. Na de scheiding van Israël in 721 v. C. in het noordelijk koninkrijk Israël en het zuidelijk koninkrijk Juda verschenen tot aan de verovering van Jeruzalem in 587 v. C. door Nebu-

kadnezar, nog zeven koningen ten tonele. Wat een eer, wat een glorie zou het zijn voor degene die kon zeggen: „Ik stam van koning David af”! Of van Joram, of van Zedekia! En niet te vergeten de profeten! Dat al dat zoeken en navorsten veel twist veroorzaakten, kunnen wij ons wel voorstellen, wanneer wij bedenken, dat ter bevrediging van die ijdele eierzucht, geknoeid werd, net als nu. Wij kunnen ons gemakkelijk indenken tot welke onverkwikkelijke disputen en geharrewar dat gedoe aanleiding heeft gegeven.

A. D. J.

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,

President van de Raad der Twaalfen

★

De bruiloft van het lam

VRAAG: In Openbaring 19 : 7 wordt over de bruiloft van het Lam gesproken. Dat is voor een van mijn onderzoekers een raadsel; ik heb getracht een antwoord daarop te vinden. Kunt u mij helpen?

ANTWOORD: De bedoelde tekst is symbolisch en moet niet letterlijk worden verstaan als een huwelijk tussen een man en een vrouw. De gehele passage is voor een juist begrip nodig en luidt als volgt:

„En een stem kwam uit den troon,

zeggende: Looft onzen God, gij al Zijn dienstknechten en gij, die Hem vreest, beiden klein en groot. En ik hoorde als een stem ener grote schare en als een stem veler wateren en als een stem van sterke donderslagen, zeggende: Halleluja, want de Heere, de almachtige God, heeft als Koning geheerst.

Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed wordt met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die gercepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods”. (Openb. 19 : 5-9).

BEELDSPRAAK.

Deze profetie van het huwelijk van het Lam is beeldspraak en heeft betrekking op de tweede komst van onze Heiland en op het feest, het avondmaal, dat de rechtvaardigen bij zijn komst zal worden gegeven. Toen de Zaligmaker de Joden onderrichtte en meer speciaal de discipelen, sprak Hij over de bruidegom en bedoelde daar Zichzelf mede. Dergelijke verwijzingen vinden wij ook in Matth. 9 : 15, Marcus 2 : 19-20 en in de gelijkenis van de tien maagden in Mattheus 25.

In het 21ste hoofdstuk van Openbaring wordt een vergelijking gemaakt van het huwelijk van het Lam met de stad Nieuw-Jeruzalem: „En ik, Johannes, zag de hei-

lige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is. En ik hoorde een grote stem uit den hemel, zeggende: Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen en zij zullen Zijn volk zijn en God zelf zal bij hen en hun God zijn. En tot mij kwam een van de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, welke vol geweest waren van de zeven laatste plagen, en sprak met mij, zeggende: Kom herwaarts, ik zal u tonen de Bruid, de Vrouw des Lams. En hij voerde mij weg in den geest op een groten en hogen berg, en hij toonde mij de grote stad, het heilige Jeruzalem, nederdalende uit den hemel van God. En zij had de heerlijkheid Gods en haar licht was den allerkostelijksten steen gelijk, namelijk als den steen Jaspis, blinkende gelijk kristal”.

DE TWEEDE KOMST VAN ONZE HEER.

In Leer & Verbonden 109, verzen 73 en 74, vinden wij het volgende: „Opdat Uw kerk uit de wildernis der duisternis te voorschijn moge komen en schoon als de maan moge schijnen en helder als de zon en schrikkelijk als een leger met bannieren; en als een bruid getooid moge zijn voor die dag, wanneer Gij de hemelen zult ontsluiëren en de bergen in uw tegenwoordigheid doen nedervloeien en de valleien doen verheffen en de ruwe plaatsen vereffenen, opdat Uw heerlijkheid de aarde moge vervullen”.

Het visioen van Johannes en de openbaring aan Joseph Smith heb-

ben betrekking op dezelfde gebeurtenis, namelijk de tweede komst van onze Heer met macht en heerlijkheid, ten einde Zijn Kerk of Koninkrijk te ontvangen, het Nieuwe Jeruzalem, dat de hoofdstad van dat Rijk zal zijn. Er is geen verschil in betekenis wanneer

van de Kerk of het nieuwe Jeruzalem wordt gesproken, want de rechtvaardigen zullen hun erfdeel in het Nieuwe Jeruzalem hebben. De bruid van het Lam is dus de vergadering der rechtvaardigen in de heilige stad.

ZONNEHOEK

De val van Adam en Eva (Genesis 3)

Voordat de Heer de aarde maakte, riep Hij al Zijn geestkinderen in een vergadering in Zijn hemels huis tezamen en vertelde Hij hun van Zijn plan om een aarde voor hen te maken. Wij waren ook bij die vergadering. Wat onze hemelse Vader ons daar vertelde, maakte ons zó gelukkig, dat we juichten van vreugde.

Maar één van de oudste zonen van de Heer was boos. Zijn naam was Lucifer. Hij streed tegen het plan van de Vader en haalde anderen over hem te helpen. Zijn opstandigheid kreeg zoveel aanhangers dat één derde van de kinderen van de Vader zich bij hem aansloot.

De oudste Zoon van de Vader was trouw en oprecht- Zijn naam was

Jehova. Hij wilde alleen maar de wil van de Vader doen en daarom werd Hij gekozen om de Heiland te zijn. Toen Hij naar de aarde kwam, was Zijn naam Jezus.

Toen Lucifer in opstand kwam, leidde Jehova de rest van de hemelse heirscharen in een krijg tegen hem en zijn volgelingen en wierp hen uit de hemel, waardoor Hij hen dwong op de aarde te komen zonder lichamen. Dit was een grote straf voor hen, omdat het doel van het scheppen van de aarde was, ons toe te staan om hier te komen, onze lichamen te ontvangen en erin te wonen en mee te leven.

Lucifer en zijn volgelingen moesten dit allemaal opgeven, omdat zij tegen God gestreden hadden. Van die

tijd af stond Lucifer bekend als Satan of de duivel.

Nadat de Heer Adam en Eva in Eden alleengelaten had, kwam Satan in de tuin. Hij wist, dat er één boom met vruchten in de tuin stond, waarvan de Heer aan Adam en Eva had gezegd, dat zij niet mochten eten. Zij konden alle andere soorten vruchten eten, maar van deze verboden vruchten moesten zij afblijven. De Heer had de boom daar geplaatst om Adam en Eva te beproeven en te zien of zij zijn geboden zouden onderhouden. Hij vertelde hun, dat als zij van die vruchten zouden eten, zij zouden sterven.

Aangezien hij dit wist, dacht Satan, dat hij het plan van God zou kunnen vernietigen, als hij Adam en Eva zou kunnen verleiden, toch van dit fruit te eten. Hij dacht, dat als zij de verboden vruchten zouden eten, zij zouden sterven en dat zou het einde betekenen van het hele plan.

En dus ging Satan naar Adam en probeerde hem over te halen om van de vruchten te eten, maar Adam herinnerde zich wat de Heer hem had verteld en hij wilde het niet. Toen ging hij naar Eva. Hij wees op het verleidelijke fruit en vertelde haar, dat het zo lekker smaakte en dat het zo begerenswaardig was, omdat het, zoals hij zeide, haar gelijk God zou maken, omdat zij dan goed en kwaad zou kennen. Dit wilde zij graag en daarom at zij van de vruchten. Toen zond Satan haar naar haar man om hem over te halen er ook van te eten.

Adam wist,, dat Eva uit de lief-

lijke hof weggestuurd zou worden, omdat zij van de vruchten had gegeten. Dan zou hij daar alleen achterblijven. Als hij geen vrouw had, hoe kon hij dan het andere gebod naleven om een gezin te schichten en andere geestkinderen op de wereld te brengen?

Adam wist, dat als hij ook van de vruchten at, hij en Eva niet onmiddellijk zouden sterven. Zij zouden alleen maar sterfelijk worden en zouden nog vele jaren leven, voordat de dood hen zou overvallen. Gedurende deze jaren zouden zij vele kinderen kunnen grootbrengen en zouden zij de weg openen voor de hemelse wezens om de sterfelijkheid te betreden. En omdat hij bij zijn vrouw wilde blijven, at Adam dus ook van de vruchten.

Spoedig daarna kwam de Heer hen in de hof opzoeken. Hij bemerkte, dat zij zich voor Hem verborgen. God riep Adam en zeide: „Hebt gij van die boom gegeten, van welke Ik u gebod, dat gij daarvan niet eten zoudt”?

Toen vertelden zij Hem, hoe Satan hen had verleid. De Heer was boos op hen en zeide: „Omdat gij gegeten hebt van die boom, waarvan ik u gebod, zeggende: Gij zult daarvan niet eten, zo zij het aardrijk om uwentwil vervloekt en met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens. Doornen en distelen zal het u voortbrengen en gij zult het kruid des velds eten. In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten”.

Toen werden Adam en Eva uit de mooie hof verdreven. Omdat de Heer de grond vervloekt had, be-

gon er onkruid te groeien. Adam en Eva moesten hard werken, om er planten in te laten groeien, die geschikt waren om te eten. Zij werden boeren en verbouwden graan, groenten, e.d., terwijl zij een vee-stapel vormden van verschillende

dieren.

Toen de vloek over de aarde werd uitgesproken, werden vele dieren kwaadaardig en bevochten elkan- der en de aarde en het leven erop werden zoals het vandaag de dag is.

Het Jeugdwerk

Kun je je oren geloven?

door Eileen R. Dunyon

Carl Sandburg zeide eens: „Een woord heeft lange schaduwen”. Het is inderdaad waar, dat de woorden, die we in het Jeugdwerk spreken, eeuwige schaduwen hebben, want zij worden gesproken met de bedoeling de kinderen evangeliewaarheden te laten horen. Soms spreken de leraressen in het Jeugdwerk een beetje te veel. De kinderen worden er moe van, als hun oren gebombardeerd worden met voortdurende, misschien niets-zeggende geluiden en elke Jeugdwerklerares zou haar onderwijs kunnen verbeteren, als zij de kinderen wilde aanmoedigen zo dikwijls mogelijk te reageren. Geluiden behoeven niet zonder betekenis voor kinderen te zijn, en zij zullen dat ook niet zijn, als een kind weet, dat elke keer, als een Jeugdwerk-lerares spreekt, er niet alleen van hem verwacht wordt, dat het hoort, maar dat het ook oplettend moet luisteren, zodat het kan reageren op wat het gehoord heeft. Men heeft bij een onderzoek vastgesteld, dat het gemiddelde kind 45% van de dag doorbrengt met horen. Een ander onderzoek wees uit, dat een kind op school 2½

uur doorbrengt met anderen te horen spreken. Dit was bijna twee keer zoveel als hun leraren hadden geschat, dat de kinderen luisterden. Bij een andere studie bleek, dat de kansen één op zestig waren, dat het kind zou spreken in plaats van de leraar en de kinderen vermoedelijk zouden horen.

Bij al dit „horen” in school komt het „luisteren” van kinderen naar ouders en broertjes en zusjes thuis, zij luisteren naar de televisie en zij kunnen de radio voor een gedeelte van de dag aan hebben staan.

Met al dit horen en het openstaan van de oren van het kind voor de wereld rondom hem, is het zeer belangrijk, dat een Jeugdwerklerares het kind helpt, niet alleen te *horen* maar ook te *luisteren*.

Een Jeugdwerk-kind, dat zijn blikken bewegenloos op het gezicht van zijn lerares heeft gevestigd, maar geen enkele reactie in woorden of gelaatsuitdrukking vertoont, hoort misschien geen enkel woord van wat de lerares zegt.

Het is daarom, dat vragen zo'n belangrijk deel moeten uitmaken van elke Jeugdwerk-dag. Een lerares moet nooit iets „vertellen”, als zij

van de kinderen gedaan kan krijgen, door een handige manier van vragen, haar de gewenste informatie te „vertellen”.

Veel van het gebrek aan eerbied in onze Jeugdwerk-klassen wordt veroorzaakt, doordat de kinderen, de *eerste keer*, dat de lerares spreekt, niet naar haar luisteren. Een Jeugdwerk-lerares moet haar kinderen slechts éénmaal iets behoeven te vertellen. Herhaal een aanwijzing, een instructie of een aankondiging niet. Concentreer u in de komende maand op het leren luisteren van de kinderen. Leg de jongens en meisjes het belang van luisteren uit. Daag ze uit om te luisteren, niet alleen gedurende de komende maand, maar elke Jeugdwerkdag. Hier volgen enige richtlijnen om te luisteren, die u misschien wilt gebruiken. U zou er elke Jeugdwerkdag één in verband met de gewone les kunnen gebruiken. Aan het eind van de maand hebben de kinderen zich dan de gewoonte om te luisteren aangeleerd.

ONTBREKENDE WOORDEN.

Het aanvullen van ontbrekende woorden in een verhaal verschaft een goede gelegenheid om aandachtig te luisteren. Kies een verhaal uit uw Jeugdwerkles. Kies vier of vijf woorden uit, welke veelvuldig in het verhaal voorkomen. Vertel de kinderen, dat u hun een verhaal zult voorlezen en dat u op sommige plaatsen even zult wachten en één van deze woorden zult weglaten. Zeg de kinderen welke deze weggelaten woorden zijn. Vertel dan het verhaal en laat de kinderen

de woorden invullen.

DOE WAT IK ZEG.

De kinderen zitten in een kring. De lerares geeft een opdracht en vraagt één van de kinderen deze uit te voeren. Voorbeelden hiervan zijn: „Hinkel op je éne voet de kring rond en hinkel op je andere voet naar je plaats terug.” „Loop naar de deur, klop drie keer zachtjes en twee keer hard, loop naar je stoel terug met je handen samen op je rug”. Laat de oudere kinderen zelf opdrachten bedenken en op de beurt aan de kinderen geven. Laat de opdrachten van eenvoudig tot ingewikkeld zijn, overeenkomstig de leeftijd van het kind

GAST-SPREKER.

De Jeugdwerk-kinderen houden er van zo nu en dan een speciale gast te hebben. Inviteer eens uw priesterschap-raadgever, de vrouw van de bisschop of de gemeentepresident, een ouder of één of andere speciale gast om naar het Jeugdwerk te komen en een vijf-minuten-toespraak te houden over het onderwerp van de les van die dag. Laat de kinderen een week van te voren een lijst met vragen samenstellen, waarop ze graag een antwoord hebben. Geef deze aan de spreker (spreekster) voor hij (zij) komt. Zeg de kinderen, dat zij één ding moeten kunnen opnoemen, dat zij geleerd hebben uit de toespraak, wanneer deze beëindigd is. Zeg de spreker, dat u allemaal werkt aan een programma om tot beter luisteren te komen. Dat u wilt, dat hij een nogal formele toespraak houdt en gedurende zijn toespraak niet met de jongens en meisjes spreekt.

Op die manier zult u kunnen zien hoeveel zij van het luisteren opsteken.

WEES KLAAR OM TE VERTELLEN.

Maak evenveel strookjes papier met een verschillende vraag er op klaar, als er kinderen in uw Jeugdwerkklas zijn. Vertel de klas, dat, terwijl u de les geeft, zij naar het antwoord op hun vraag moeten luisteren. Geef het deel van de les, dat u van plan was op deze manier te gebruiken. Laat dan ieder kind opstaan, zijn vraag lezen en deze beantwoorden. Vijf tot tien minuten luisteren is gewoonlijk lang genoeg voor men de kinderen kan vragen om te antwoorden.

Laat bij kleine kinderen, die niet kunnen lezen, de hele klas naar het antwoord op een vraag luisteren, die u hun allen zult stellen. Zeg, dat niemand het antwoord mag zeggen, vóór u het hele verhaal verteld hebt. Vraag dan aan verschillende kinderen om het antwoord te geven.

WAT HOOR JE?

Vraag de kinderen hun ogen dicht te doen. Maak dan een bekend geluid en vraag de kinderen het thuis te brengen. U zou het volgende kunnen doen: een stukje papier in elkaar frommelen, op de deur kloppen, op de ruit tikken, met een potlood op de tafel tikken, op het bord schrijven, op een harmonica blazen (spelen), in uw handen klappen, fluiten, met een potlood op een papier dat op een harde ondergrond ligt, krassen, enz.

ZANGTIJD.

Kijk naar de dirigente. Zie wie het

zachtste kan zingen. Laat de meisjes naar de jongens luisteren. Laat de leraressen naar de kinderen luisteren. Laat iedereen luisteren om te zien hoe zacht het orgel of de piano, de viool, de band-recorder, of één of ander aanwezig instrument bespeeld kan worden en toch kan worden gehoord.

GROOT, KLEIN, ALLEMAAL.

Vertel de kinderen, dat om hen te helpen nauwgezet te luisteren, u 3 woorden zult herhalen, groot, klein en allemaal. „Als u „groot” zegt, moeten zij zich allemaal zo groot mogelijk maken. Als u „klein” zegt, moeten zij helemaal in elkaar gaan zitten. Als u zegt „allemaal” moeten zij gewoon gaan staan. Dit zal het luisteren en onmiddellijk opvolgen van aanwijzingen bevorderen. In een oudere klas kan een kind uitgekozen worden om de woorden af te roepen.

Als kinderen luisteren, zullen zij leren, zullen zij begrijpen. Als zij het Evangelie van Jezus Christus begrijpen, zullen zij oprecht wandelen voor de Heer.

ELKE JEUGDWERKDAG ZAL IK:

1. Klaar gaan zitten om te luisteren.
2. Nadenken over wat er gezegd is.
3. Bereid zijn om te spreken over wat ik heb gehoord.

(Maak een aanplakbiljet zoals hierboven aangegeven. Hang het op gedurende de tijd, dat u bezig bent om de kinderen te helpen luisteren. Versier het biljet met platen van kinderen, die op een eerbiedige manier meedoen).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING en de hollandse ring

GEDOOPT

AMERSFOORT

Verspuij, Annie Margriet; 21 januari 1965

BRUSSEL

Vandekerckhove, Alida Maria; 8 januari 1965

DEVENTER

Engelgeer, Neeltje Maria; 11 december 1964

Naumann, Debbie Marisa; 11 december 1964

EINDHOVEN

Hage, Maaïke; 15 januari 1965

ENSCHDEDE

Esam, Barbara Rosalina; 11 december 1964

Hulskers, Reint; 11 december 1964

HEERLEN

Curfs, Gerardus Jozef Maria; 8 januari 1965

Curfs, Maria Jozefa; 8 januari 1965

MECHELEN

Peeters-De Boeck; Maria Rosalie; 8 januari 1965

UTRECHT

Dijkwel, Cornelis; 21 januari 1965

ZEIST

Pouw-Van der Dolder, Anne Marlene; 14 januari 1965

Van der Huure-Cornelissen, Anna Christina; 28 december 1964

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM WEST

Appeldoorn, Maria; 12 januari 1965

Santé, Margeret Elisabeth; 12 januari 1965

HILVERSUM

Klaver-Schut, Wemelina; 18 juni 1964

De Wit, Carolus Paulus Theodorus; 3 juli 1964

VERHOGING IN HET PRIESTERSCHAP

ANTWERPEN

Van Steerleghem, Hans Egbert Ludwig; 20 december 1964 tot leraar

APELDOORN

Ten Hove, Johannes Gerrit; 27 december 1964 tot leraar

Zonnenberg (Van Beek), Johan Willem Heinrich; 27 december 1964 tot leraar

GRONINGEN

Croese, Dirk Daniel; 22 november 1964 tot Ouderling

HILVERSUM

Schippers, Cornelis; 16 augustus 1964 tot Ouderling

De Wit, Carolus Paulus Theodorus; 11 oktober 1964 tot diaken

Steenblik, Philip Kent; 17 januari 1965 tot diaken

UTRECHT

Blok, Frans; 13 september 1964 tot diaken

INGEZEGEND

ALMELO

Krüger, Efraim Joseph; 3 januari 1965

GRONINGEN

Triemstra, Jan Willem Dodo; 6 september 1964

Wolters, Esther Diana; 10 mei 1964

UTRECHT

Blok, Anneke Ellen; 6 september 1964

Van der Grift, Catharina Clasina Carla; 4 oktober 1964

OVERLEDEN

HILVERSUM

Dwars-Bout, Hendrikje; 11 januari 1965

GEHUWD

ENSCHEDÉ

Numans, Francis Wilma en Adriaan Peter Tönjes; 24 december 1964

HAARLEM

De Loor, Cornelius Josephus en Oosterhof, Suzanne Geertruida Hendrika; 27 nov. 64

BOUW ZENDELINGEN

GRONINGEN

Van Leeuwen, Henricus; 10 juni 1964

OVERGEPLAATST

Funk, Randall K.; van Hoofdkantoor naar Delft

Eagar, Arthur; van Leeuwarden naar Delft

Nell, Louis; van Hoofdkantoor naar Leeuwarden

Goebel, E. George; van Amsterdam naar Hoofdkantoor

Teusher, John; van Rotterdam Noord naar Amsterdam

Howard, Lynn R.; van Zendingsschool naar Rotterdam Noord

Brumble, David; van Noord Zone naar Hoofdkantoor

Zylstra, Albert; van Amsterdam naar Noord Zone

Jeppsen, Bryce; van Utrecht naar Amsterdam

Hennefer, Stephen; van Zwolle naar Utrecht

Wartena, Scott; van Hoofdkantoor naar Zwolle

De Hart, Craig; van Centraal Zone naar Den Haag

Winters, Larry; van Den Haag naar Utrecht

Porter, Brent; van Heerlen District naar Centraal Zone

Greenwood, Bill; van Alkmaar naar Heelen District

Croshaw, Alan L.; van Zendingsschool naar Alkmaar

Van Dam, Adrianus; van Gouda naar Hoofdkantoor

Van der Veur, Fred; van Amsterdam naar Den Haag

Dallinga, Dennis; van Arnhem naar Amsterdam

Springer, Melvin; van Rotterdam Noord naar Arnhem

Rollins, David; van Den Haag naar Rotterdam Noord

Hess, David; van Amsterdam naar Den Helder

Willie, Don A.; van Utrecht naar Amsterdam

Rowles, David B.; van Amsterdam naar Geleen

Day, Larry M.; van Zendingsschool naar Gouda
Beckstrand, Orrin; van Nijmegen naar Hoofdkantoor
Rijken, Ronald; van Nijmegen naar Hoofdkantoor
Higgins, Harold; van Zendingsschool naar Den Helder
Conner, Ronald G.; van Zendingsschool naar Amsterdam
Van Dam, Adrianus; van Hoofdkantoor naar Den Haag
Oliekan, Thomas; van Den Haag naar Hoofdkantoor

AANGEKOMEN

Croshaw, Alan Lee; Logan, Utah
Higgins, Harold; Pocatello, Idaho
Day, Larry M.; Ontario, Californië
Howard, Lynn Ray; Rexburg, Idaho
Conner, Ronald G.; Peru, Indiana

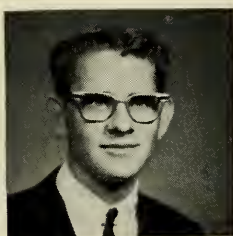
A. L. Croshaw

H. Higgins

L. M. Day

L. R. Howard

R. G. Conner

VERTROKKEN

Cottle, Eileen; aangekomen 17 september 1963, vertrokken 18 januari 1965. Werkzaam geweest: Eindhoven, Groningen, Huizen, Hoofdkantoor.

E. Cottle

REC'D 30 MAR